

Sygn. akt III CSK 124/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko Z. K. S.
o odwołanie darowizny,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód Z. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2013 roku. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne z ugruntowanym zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie poglądem, że uprawnienie do odwołania darowizny jest uzależnione od dopuszczenia się rażącej niewdzięczności obdarowanego wobec darczyńcy. Zdaniem skarżącego, pojęcie „rażąca niewdzięczność” jest pojęciem ogólnym i niedookreślonym, zatem treść i ramy takiego pojęcia są zmienne w czasie i zależne od panujących poglądów prawnych i moralnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

W rozpoznawanej sprawie nie doszło do rażącego naruszenia art. 898 k.c., uzasadniającego jej oczywistą zasadność. Pojęcie „rażąca niewdzięczność” było wielokrotnie objaśnione w orzecznictwie, w którym podkreśla się, że o istnieniu podstaw do odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności decydują

w każdym wypadku konkretne okoliczności, rozważane na tle zwyczajów panujących w określonym środowisku społecznym (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna – z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66, OSNC 1968, nr 12, poz. 199 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r., II CK 39/04, nie publ., z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 571/04, nie publ. i z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 278/11, nie publ., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 284/11, OSP 2013, nr 1, poz. 3). Ponadto ustawodawca, nie precyzując tego pojęcia, pozostawił sądom *meriti* ocenę co jest rażącą niewdzięcznością na podstawie konkretnych okoliczności sprawy (por np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1998 r., II CKN 218/98, nie publ. i z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 1599/00, „Prokuratura i Prawo” 2002, nr 5, wkładka, s. 40).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

[aw]